

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 25 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 20 กันยายน ค.ศ. 2015)

พี่น้องที่รักสำหรับบางคนความรู้เป็นสุดยอดของความปรารถนาและอำนาจที่ทรงพลังอย่างหนึ่ง ยิ่งรู้มากยิ่งดี ยิ่งรู้มากก็ยิ่งได้เปรียบคนอื่นบางคนยอมอดมือกินมือเพื่อจะได้มีเงินจ่ายค่าเทอมในการศึกษาเล่าเรียน บางคนยอมทิ้งแม้แต่ตำแหน่งงานที่กำลังทำและเดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศเพื่อจะได้มีความรู้ในสิ่งที่ตนเองสนใจลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น พ่อแม่บางคนยอมอดกินหรือไม่ก็ขายเรือกสวนไร่นาเพื่อจะได้มีเงินส่งลูกเรียนสูงๆ โดยหวังว่าลูกจะมีความรู้มากๆ เพื่อเอาตัวรอดในอนาคตได้ แต่สำหรับบางคนความรู้เป็นสิ่งบางสิ่งบางอย่างที่น่ากลัวและน่าหลีกเลี่ยง สำหรับพวกเขาแล้ว ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่เป็นทุกข์ พุดง่าย ๆ ก็คือ อะไรที่รู้แล้วเป็นทุกข์ ไม่รู้ดีกว่า พวกเขากลัวที่จะรู้ กลัวที่ต้องเผชิญหน้ากับความจริงที่ตนเองไม่พึงปรารถนา

บรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าในพระวรสารวันนี้เป็นคนประเภทที่สองพวกเขากลัวที่จะรู้ความหมายที่แท้จริงของสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระอาจารย์ของพวกเขาในกรุงเยรูซาเล็ม ยิ่งกว่านั้น พวกเขาไม่ยอมถามเพื่อจะได้รับรู้ข้อมูลเพิ่มเติม นักบุญมาระโกบันทึกไว้อย่างชัดเจนว่า **“บรรดาศิษย์ไม่เข้าใจพระวาจา นี้ แต่ก็ไม่กล้าทูลถาม”** (มก 9:32) ดูเหมือนว่าความจริงที่อยู่ลึกๆ ภายในจิตใจของพวกเขาคือ พวกเขาปฏิเสธความคิดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ต้องรับทรมานและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพราะความตายแบบนี้เป็นเรื่องที่น่าอับอาย มันเป็นโทษสูงสุดที่สงวนไว้สำหรับนักโทษที่มีคดีอุกฉกรรจ์เท่านั้น ดังนั้น เรื่องเช่นนี้จึงเป็นความอัปยศที่พวกเขาอับอายรับไม่ได้ แม้ว่าพระเยซูเจ้าได้ทรงพยายามอธิบายแก่พวกเขาหลายต่อหลายครั้ง พวกเขาก็ไม่เข้าใจความจริงที่ว่า **“ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่าการสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย”** (ยน 15:13)

จนกระทั่งถึงเวลานี้บรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้ายังไม่สามารถที่จะคิดถึงพระเมสสิยาห์ตามแบบที่ชาวอิสราเอลทั่วไปในสมัยนั้นคิดและคาดหวัง กล่าวคือ พระเมสสิยาห์ที่เปี่ยมไปด้วยอำนาจยิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งจะเสด็จมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรอิสราเอลขึ้นใหม่ ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่พวกเขาจะไม่เข้าใจความหมายของการสละชีวิตตนเองของพระเยซูเจ้า ผู้ซึ่งพวกเขารัก เทิดทูน ติดตามฝากความหวังและชีวิตทั้งหมดไว้กับพระองค์ อันที่จริง ไม่ใช่พวกเขาไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่พระเยซูเจ้าได้ทรงบอก เพราะพระองค์ตรัสกับพวกเขาอย่างตรงไปตรงมา ง่ายๆ และซื่อๆ ถ้าจะพูดให้ถูก พ่อคิดว่าพวกเขาเป็นคนประเภทที่ไม่อยากจะเข้าใจความจริงมากกว่า

หลายครั้งในชีวิตของเรา เรามีลักษณะที่คล้ายคลึงกับบรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าด้วยเหมือนกันบางครั้งเรากลัวที่จะรู้ว่าเส้นทางที่เรา กำลังก้าวเดินไปพร้อมกับพระเยซูเจ้านั้นจะนำไปเราถึงจุดไหน? จะลำบากมากไหม? ถึงตายหรือเปล่า? หรือว่าแค่เลือดตกยางออกเท่านั้น? บางครั้งเราชอบมากกว่าที่จะไม่ถามและไม่ทำความเข้าใจพระดำรัสของพระเยซูเจ้าที่เกี่ยวข้องกับชะตากรรมของพระองค์ที่ได้รับการบันทึกไว้ในพระวรสารบางที่เราคิดความเรื่องดังกล่าวอย่างที่เราต้องการ หรือไม่ก็ทำให้ความหมายของมันเบาลงไป

เรากลัวที่จะเผชิญกับความจริงนี้ แต่สิ่งหนึ่งที่เราต้องไม่ลืมก็คือการเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้าคือ การเลิกนึกถึงตนเอง การแบกไม้กางเขนของตน และการติดตามพระองค์ไปแน่นอน ไม้กางเขนที่พระเยซูเจ้าทรงพุดถึงนี้ไม่ใช่เป็นไม้กางเขนปลอม แต่เป็นไม้กางเขนจริง เป็นอุปสรรคและความยากลำบากในชีวิตที่กำลังรอคอยเราอยู่เบื้องหน้า มันเป็นการเป็นพยานถึงพระองค์ด้วยคำพุดและการกระทำที่เราต้องเผชิญในแต่ละวัน เราต้องยอมรับความจริงอันนี้ ถ้าเราคิดที่จะติดตามพระองค์อย่างซื่อสัตย์และตลอดไป

แน่นอน เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ที่ใครก็ทำได้ แม้แต่สำหรับบรรดาศิษย์ที่อยู่ใกล้ชิดพระเยซูเจ้า ด้วยเหตุนี้ เพื่อช่วยให้พวกเขาเข้าใจและยอมรับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์ได้มากยิ่งขึ้น พระเยซูเจ้าจึงทรงชี้ให้พวกเขาเห็นอีกว่า วิถีทางแห่งไม้กางเขนที่พระองค์กำลังก้าวเดินอยู่เวลานี้ แท้จริงแล้ว เป็นวิถีทางแห่งการรับใช้ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นการรับใช้บางอย่างหนึ่ง เป็นการรับใช้บุคคลที่พระองค์ทรงรักจนถึงที่สุด ดังนั้น สำหรับผู้ที่ต้องการเป็นศิษย์ของพระองค์ นอกจากเขาจะต้องเลิกนึกถึงตนเอง แบกไม้กางเขนของตนและติดตามพระองค์แล้ว (เทียบ มก 8:34) เขาต้องพร้อมที่จะรับใช้คนอื่นโดยไม่เลือกหน้าอีกด้วย **“ถ้าผู้ใดอยากเป็นที่หนึ่ง ก็ให้ผู้นั้นทำตนเป็นคนสุดท้าย และเป็นผู้รับใช้ของทุกคน”** (มก 9:35)แม้ว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและมีอำนาจล้นฟ้ายังทรงถ่อมพระองค์ลงมาเพื่อรับใช้มวลมนุษย์ บรรดาศิษย์ของพระองค์ต้องพร้อมที่จะกระทำแบบเดียวกัน

ปรกติแล้วการที่ใครคนหนึ่งจะรับใช้คนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่มีสถานภาพที่ต่ำกว่าตนเอง เรียกร้องความสุภาพถ่อมตนเป็นอย่างมาก เพื่อชี้ให้เห็นถึงความจริงประการนี้พระเยซูเจ้าจึงทรงเรียกเด็กคนหนึ่งให้มายืนอยู่ท่ามกลางบรรดาศิษย์และตรัสว่า **“ผู้ใดที่ต้อนรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้ในนามของเรา ก็ต้อนรับเรา”** (มก 9:37) ในสังคมของชาวอิสราเอลสมัยโบราณเด็กเป็นบุคคลที่ไม่มีความสำคัญและสิทธิใดๆ ทั้งในด้านสังคมและศาสนา ดังนั้น พวกเขาจึงเป็นสัญลักษณ์หมายถึงคนที่ต่ำต้อยทั้งหลายในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยากจนขัดสนและคนที่สังคมรังเกียจ การต้อนรับหรือรับใช้บุคคลเหล่านี้เรียกร้องความสุภาพถ่อมตนเป็นอย่างมาก อันที่จริง โดยธรรมชาติเด็กเป็นบุคคลที่มีความสุภาพถ่อมตนและเรียบง่าย บุคคลประเภทนี้แหละที่พระเยซูเจ้าต้องการให้บรรดาศิษย์ของพระองค์เป็น

พี่น้องที่รัก มาตรฐานของพระเจ้าแตกต่างจากมาตรฐานของมนุษย์ ในสายพระเนตรของพระองค์บุคคลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือบุคคลที่รับใช้ผู้อื่น ไม่ใช่บุคคลที่ให้คนอื่นคอยรับใช้ จำไว้เสมอว่าอำนาจมีไว้เพื่อรับใช้ ให้เราพยายามรับใช้ซึ่งกันตามสถานภาพและกำลังความสามารถของเราแต่ละคน โดยยึดแบบอย่างของพระเยซูเจ้า พระอาจารย์ของเรา ผู้เสด็จมามิใช่ **“เพื่อให้ผู้อื่นรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้ผู้อื่น และมอบชีวิตของตนเป็นสินไถ่เพื่อมวลมนุษย์”** (มก 10:45)

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน